

MI MLADI BORCI

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — CEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 14. JANUARJA 1938.

ŠTEV. 18.

Sto let velikega napredka AUSTRALSKE CERKVE

O prilike četrte plenarne seje, ki so jo pred kratkim imeli v Melbournu avstralski škofje, je imel msgr. R. Hayes, Rockhamptonski škof, v melbournski Marijini baziliki slavnostni govor. V govoru se je spomnil vseh odličnih mož in žena, katerim se mora avstralska Cerkev zahvaliti. Dejal je:

»Avstralija se more, kar zadeva razvoj Cerkve, ozirati na čas čudovitega dviga. Pred sto leti so bili v Avstraliji le trije duhovniki in nobena škofa. Danes imamo sedem nadškofov, 20 škofov, nad 2000 duhovnikov, 2465 cerkva, 687 ljudskih in srednjih šol, 5 visokih šol, 155 bolnišnic in karitativnih ustanov in več kot 1 milijon 400.000 katolikov. Sto let bo kmalu, odkar je prvi škof Beda Polding stopil na košček zemlje, da bi kot prvi škof »Nove Holandije« — tako se je dežela tedaj imenovala — deloval za božjo Cerkev.

Odtlej mu je sledilo v večnost 52 škofov in

nadškof iz Avstralije, 11 iz Nove Zelandije. Od 63 škofov so vsi razen 15 prišli k nam iz Irske. Teh 48 cerkvenih knezov tvori ono dragoceno in nenadomestljivo darilo, ki ga je dal »otok svetnikov« temu koščku zemlje, darilo, ki nas mora navdati z veliko hvaležnostjo.

Če danes pogledamo razvoj v naši deželi, tedaj smemo reči: krasen dvig — če gledamo z zemeljskega stališča — ne izvira iz ničesar drugega, kakor iz ponižne in preproste vere nekaj tisočev zaničevanih in preganjanih ljudi, ki jim brutalni zakoni niso dopustili, da bi v lastni domovini živeli svobodno po svoji veri. Seveda nikdar ne bi nastala tako močna katoliška stavba, če ne bi bili pogumni in drzni gradbeni mojstri — škofje — krepko in odločno prijeli za delo. Ti so nam zapustili bogato dediščino. Od velikih dejanj pa najbolj cenimo izgradnjo našega katoliškega šolstva in katoliške vzgoje, ki sta bila odkupljena z neizmernimi žrtvami.«

PASIJONSKE IGRE V OBERAMMERGAU V NEVARNOSTI

Že se bliža čas, ko se začno prebivalci Oberammergau pripravljati na svoje vsakoletne predstave slovitega »Pasijona«, o katerih je znano, da privabijo v to malo bavarsko vasico mnogo delavcev iz Nemčije in vse Evrope.

Toda vaščani se z bojaznijo sprašujejo, če bodo še mogli vprizoriti »Pasijon« po tradicijah prednikov, to se pravi, s posvečenim besedilom. V skrbeh so zaradi položaja, ki vlada danes v Nemčiji. Kakor šole, tisk in mladinske organizacije tako se bodo morale tudi oberammergauske predstave prilagoditi novemu položaju in sprejeti znake narodnega socializma in novega poganstva.

Oberammergauska krajevna nacistična sekcija je namreč 27. novembra sklicala sestanek vaščanov in jim predočila vse, kar se tiče bližajočih se predstav. Od krajevne nacistične sek-

cije odbrani referent, neki dr. Stippenberger, odpadli katoliški duhovnik, je sporočil na zborovanju, da se bo v bodoče »Pasijon« predstavljal z novim besedilom in novo glasbo. Igralci morajo biti kar najčistejšega germanskega tipa, prizori, scenerija in besedilo pa bodo preoblikovani na tak način, da se bo kar najodličnejše poviševal nemški duh in rasizem.

Razumljivo je, da so se Oberammergauci vzdignili proti taki odločitvi. Kajti na eni strani je to profanacija, katere njihovo katoliško prepričanje ne more dopustiti, z druge strani pa je jasno, da bi predstava, v kateri bi bil verski značaj s politično manifestacijo okrnjen ali celo zatrt, v veliki meri odbijala potnike in vernike.

Tako hitlerizem grozi, da bo krasne igre, ki so uživale priznanje vsega kulturnega sveta, uničil.

BOŽIČNO BESEDILO SV. OČETA

Ko so po vsej krščanski zemlji doneli božični zvonovi, je z njimi vsem vdanim krščanskim srcem donela tudi božična beseda svetega očeta. Sv. oče je sporočil katoliškemu svetu po svojem kardinalu Verdierju:

»Velika potreba našega časa je krščanska ljubezen«

ODGOVOR KOMUNIZMU

Ta beseda svetega očeta je krščanski odgovor na neiskreno igro evropskega komunizma. Ta komunizem se ne neha smukati okrog katoličanov. Še nedavno je zopet okliceval splošno mobilizacijo vseh »antifašističnih sil« za »skupen boj proti fašizmu« in znova je v to fronto vabil vse — »od najhujšega brezbožnika do najboljšega katoličana«.

NEISKRENOST KOMUNIZMA

Komunizem se dobro zaveda, da s tem, kar ima, nikamor ne more. Zato vabi na vse strani in tudi katoličanom še naprej ponuja roko — na videz v spravo, v resnici v pogubo.

Zlasti so to roko ponujali na svojem božičnem kongresu — na tistem kongresu, ki mu je bil častni predsednik Jožef Stalin, glava tistega boljševizma, ki je do vrata zakopan v ruševine krščanskih cerkva in ki ves plava v krvi poklanih kristjanov. Toda boljševizem v svoji cinični preračunanosti mirno pričakuje, da bodo v kljub vsem dejstvom in razkrinkanjem še vedno mnogi neumni dovolj, da bodo rajši verjeli njemu kot pa papežu in španskim škofom. Tudi med katoličani. Zakaj kogar vera je preslabotna, da bi verjel papežu, ta mora pač verjeti lažem in prevaram komunizma.

SVARILO IN POZIV

Papež ve, kako so nevarne lažne komunistične obljube, in je v svoji velikonočni okrožnici kakor tudi že v mnogih prejšnjih vernike opozoril, naj bodo čuječi.

Treba je pojme razčistiti, prevare na laž postaviti, proti zlagani komunistični ljubezni postaviti resnično krščansko ljubezen, ki nikogar ne izvzame, niti najbolj krutega komunističnega preganjalca ne.

Zato je papež v svojem božičnem oznanilu proti tej ponujeni roki katoliški svet opozoril na njegovo najbolj svojstveno nalogo, na tisto krščansko ljubezen, ki z organiziranim delom laikov in velikimi žrtvami znova pridobiva za Kristusa vse, tudi najbolj strastne komuniste in anarhiste.

V svojih besedah o krščanski ljubezni spominja papež na dvoje:

»Biti moramo oprezni do neverujočih, — a obenem moramo prisluškovati njihovim dušam in si neprestano prizadevati, da jih vedno bolj razumemo, ter se jim bližati s spoštovanjem in prijateljstvom.«

BITI MORAMO OPREZNI...

Krščanska ljubezen je torej oprezna, ona ni navnrost, ki se da izrabljati zlim silam, in tudi ne vrv, ki bi jo vsaka iztegnjena roka vlekla kamorkoli. Komunisti nas ne bodo učili kaj je krščanska ljubezen, in nič se ne bomo zmenili, kadar bi nas hoteli terorizirati z zvitim očitkom, da nam krščanske ljubezni manjka — ker jim ne gremo v past in odklanjamo njihovo pogubno roko.

Krščanska ljubezen je najprej pametna in modra ljubezen in se ne da voditi s slepim čustvom, ampak pameti in razlogom. Zato nas papež svari, da moramo biti oprezni. In v resnici, oprezni moramo biti, kajti komunistična propaganda zlorablja celo vzvišeno besedo o krščanski ljubezni.

A obenem moramo prisluškovati njihovim dušam...

Ko papež opozori na opreznost nasproti komunistom, pokaže v mehkih besedah, kako naj katoličan čuti v sebi kaj odgovornosti za druge in osvaja duše tudi najbolj zagrizenih brezbožnikov za Kristusa; kako mora:

- prisluškovati duši;
- prizadevati si da ga vedno bolj razumemo;
- bližati se s spoštovanjem in prijateljstvom.

S toplejšimi in jasnejšimi besedami tega ni mogoče povedati. Za komunistični nauk nimamo sprave, zato pa tem večjo ljubezen do tistih, ki jih je ta nauk zapeljal in oslepil.

NALOGA NOVEGA RODU

S Katoliško akcijo raste in se pripravlja nov slovenski rod, ki hoče razumeti papeževo besedo o krščanski ljubezni — veliki potrebi našega časa, ki hoče z ljubeznijo, razumevanjem in prijateljstvom iztrgati zadnjega vajenca, zadnjega delavca in študenta prokletstvu komunističnega nauka. Ta novi slovenski rod se ne bo spuščal v skupne fronte, štrajke in kravale, prisluškoval pa bo dušam za peljanih delavcev, kmetov, študentov in jih z vsem spoštovanjem do njihove neumrjoče duše in z iskrenim prijateljstvom reševal.

V sovjetskih šolskih sobah vise napisi: »Treba nam je sovraštva.« Slovensko katoliško dijaštvo ponavlja s papežem: »Našemu času treba krščanske ljubezni.«

ZLOČINSKO DENUNCIANSTVO

Pariški list »Figaro« je poročal sledečem dogodku:

Na vseh šolah sovjetske Rusije so nabili lepake, na katerih je z debelimi črkami napisano: »Ni staršev, ni družine in tudi ne prijateljev, kadar je v nevarnosti korist sovjetske države.« — 14-letni učenec Vitalin Abrakane je ta vzgojni

stavek vzel docela zares, zaradi česar ga sedaj sovjetskim otrokom stavijo za vzgled kot junaka. Ta 14-letni fantič se je v boju zoper sovražnike komunizma tako izkazal, da so ga višji poslali v višjo šolo v Moskvo. Ko bo naredil še to višjo šolo, ga brez dvoma čaka sijajna bodočnost. In kaj takega je storil ta dečko?

»Figaro« navaja vzrok tega povi-

šanja, ki ga je bil deležen 14 let stari fant. Ta »junak« je namreč ovadil svojega očeta, češ da je trockist. Oblastniki so očeta prijeli in in ustrelili, fanta pa povišali ter za vzgled postavili.

Ta pa nikakor ni prvi slučaj te vrste. Boljševizem sistematično uči denuncianstvo proti lastnim staršem tudi takrat, ko to pomeni očetu ali materi gotovo smrt.

Korist molitve

Brez dvoma, častiti bratje, lahek je ta način molitve, prikrojen za vse, za neuke in za izobražence, ki ga je sv. Dominik čudovito razširil, ne brez nagibja božje Porodnice in brez višjega opomina; zato so daleč od pota resnice zašli oni, ki to molitev zametajo, češ da je dolgočasno ponavljati vedno istih besed, in ki naj se prepusti samo otrokom in ženicam. Temu nasproti je pa treba najprej premisliti, da pobožnost, enako kakor ljubezen, četudi prav pogosto ponavljata iste besede, vendar

ne ponavljata istih stvari, ampak izražata vedno kaj novega, kakor to odgovarja čustvu ljubezni. Razen tega seveda zahteva in diha ta način molitve tudi evangelsko preprostost in sklonjenost duše; če to zametujemo, nas pa pouči sam božji Zveličar, da ne bomo dosegli nebeškega kraljestva. »Resnično, povem vam: Ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo« (Mt 18, 3).

Iz papeške okrožnice o rožnem vencu.

Kultura, odtrgana od večnostnega vidika zavaja v malikovanje

Mnogi moderni poznajo samo še svetni smisel kulture. Njim je kultura ne le neka vrednota, temveč najvišja, absolutna, sama v sebi završena in od česar koli neodvisna vrednota.

Nam je že po osnovnem načelu »principium et fundamentum« jasno, da je takšno naziranje, ki postavlja kulturo na božje mesto, malikovanje in velika zabloda.

Mi vemo, da se naše življenje ne završi na svetu, zato ni za nas na zemlji ničesar, kar bi nam moglo biti zadnji, absolutni smoter. Mi vemo, da je to le Bog in naše blaženstvo v Bogu.

Mi se tudi živo zavedamo, kako je kulturni nazor modernih žalosten! Ako je ves smisel kulture zgolj tostranski, tedaj tudi s tostranstvom popolnoma premine. Saj »podoba tega sveta preide« (1 Kor 7, 31). Tedaj je zadnja beseda o vsem kulturnem ustvarjanju: »vanitas vanitatum«, ničemurnost ničemurnosti in vse je ničemurnost! (Prid I 2).

Ako vzamemo kulturi večnostni smisel, je ničeva, kakor je brez Boga ničev človek sam. Kakor človek in človeško življenje na zemlji, je tudi človeška kultura

po svetnem smislu bežna in minljiva. Kakšen smisel pa bodo imela največja svetovna dela, ko ne bo več človeka na zemlji! Homerjeva Iliada bo kup papirja in čačk na papirju, Michelangelov Mojzes kamena klada, Leonarda da Vinci »Zadnja večerja« lisa-stena. Vanitas vanitatum! V svetlobi večnostnega smisla pa tudi svetni smisel kulture dobi nekaj večnostnega.

Človek je zares velik le v Bogu. Življenje v Bogu je človekovo pravo življenje. Resnična vrednota človeških del se meri po večnosti. *Quid hoc ad aeternitatem?* To je merjenje človeka, ki ve, kaj je človek.

Pod večnostnim vidikom dobi tudi svetna kultura pravi smisel.

Svetna kultura ustvarja človeku boljše pogoje življenja, oblikuje človeka, dviga človeka nad žival, oplemenituje človeka, daje mu čistih užitkov, ustvarja mu na zemlji »sled sence zarje unstranske glorije«. — Kolikor ga s tem končno približa Bogu, toliko je v njej vrednosti, ki ne mine. *Tantum — quantum!* Iz knjige »Katoliških načel«, str. 180—182.

CHRISTOPHOR DAWSON

OBNOVITELJ KATOLISKE KULTURNE FILOSOFIJE V ANGLIJI

V melbournski katoliški reviji »The Advocate« z dne 30. XI. 1937 objavlja dr. Paul Mc Guire študijo o življenjskem delu velikega konvertita in zgodovinarja Christophora Dawsona.

DAWSONOV VPLIV

»Mi imamo«, pravi pisatelj, »v sedanjem katoliškem gibanju tri odlične duhove: Cherstertona, Belloc in Dawsona. Dawsonov vpliv sicer ne sega tako v višje sloje, učinkuje pa toliko temeljiteje in globlje v svetu izobražencev in učencev. In to kljub temu, da je sam le malo časa predaval — predaval je od 1933 do 34 v Liverpoolu o verski filozofiji, l. 1935 v Exeteru o zgodovini kulture.

Svoje življenjsko delo pa vidi mnogo bolj v titanski nalogi, da dovrši svojo veliko kulturno zgodovino človeštva, katere nekaj zvezkov je že objavil.

Ne da se danes še oceniti, koliko je vplival na mladino: zdi se mi, da so skoraj vsi pomembni mladi ljudje deloma zavestno deloma nevede pod njegovim idejnim vplivom, vom.

Prepričan sem, da bo iz njega izšel duhovni prerod v Angliji.«

NJEGOV RAZVOJ

Svojo akademsko izobrazbo je Dawson prejel v Oxfordu, kjer si je pridobil l. 1911 doktorsko čast. Potem ko se je nadaljna tri leta posvetil študiju narodnega gospodarstva in sociologije v Stockholmu in Oxfordu, je prestopil v katolicizem. Odločilni duhovni vpliv je imel nanj nemški profesor Ernst Troeltsch, katerega je od l. 1912 študiral z veliko vnemo. Pod njegovim vplivom je začel motriti globoke zveze, ki obstajajo med religijo in kulturo. Spoznal je, da je v razdoru med brezbožno kulturo in verujočim krščanstvom vzrok za grozeči razpad zapadne kulture. Zdravljenje in rešitev sodobne kulture po praktičnem socialnem krščanstvu moremo smatrati kot veliki duhovni cilj njegovega epohalnega delovanja.

DAWSONOVO KNJIŽNO DELO

Doslej so izšli štiri zveski njegove kulturne zgodovine narodov: »Doba bogov«, »Dvig zapada«, »Napredek in vera«, »Vera in narodna država«, kakor tudi številni manjši spisi, kakor »Vera in srednji vek«, »Krščanstvo in novi čas«, »Raziskavanja o veri in kulturi«, »Duh oxfordskega gibanja« in pred kratkim izšli novi zvezek »Izvor socializma«.

Vsi ti spisi stremijo k novemu gibanju: obnovitvi in prerodu versko zedinjenega krščanstva.

Pogovor v vlaku

V kupeju so bili župniki B. J., S. Fr., G. Fr., kaplan O. T. in duhovnika G. J. in Gr. J. Za njimi so stopili v isti kupe sodnik X. in dva vodilna krščanska socialisti (imenujejo ju A. in B!).

Spočetka so se duhovniki med seboj pogovarjali. Čez čas je nekdo glasno omenil, kaj bo z Ljudsko fronto. Tedaj je g. G. prisedel k prvemu krščanskemu socialistu in ga vprašujoče pogledal.

O LJUDSKI FRONTI

»Ne vem, gospod G.,« je nato rekel, »kaj imate proti Ljudski fronti? Ideja Ljudske fronte je čisto pravilna.«

Na te besede je seveda gospod G. ugovarjal: »Papež sodelovanje s komunisti vedno prepoveduje. To sodelovanje je nemogoče. Saj imamo zgled v Španiji. Za Ljudsko fronto se najbolj navdušujejo komunisti.« A. pa je še naprej branil svojo trditve: »Edino Ljudska fronta more rešiti sedanji položaj. Ker pa vi tega ne marate uvideti, bo prišla gotovo revolucija.«

O REVOLUCIJI

Medtem je prisedel še drugi krščanski socialist h gospodu G. Nato je A. še dalje razpletal svoje misli o revoluciji. Slednjč je celo trdil:

»Ne moremo pomagati, do tega bo prišlo. Sploh vse, kar se je na svetu zboljšalo v prid človeštva, se je zgodilo po revoluciji.«

Tej njegovi trditvi je pritrjeval tudi B. Pogovor je postal glasen, da so postali pozorni vsi navzoči duhovniki in spraševali z začudenjem, kdo je ta človek.

»Ta človek gotovo kandidira za komisarja,« je pripomnil župnik S.

Vmešal sem se v pogovor in prijel prvega za besedo:

»Torej, gospod, vi ste za revolucijo, ker jo zagovarjate!«

Teh besed se je ustrašil in se začel popravljal, pri čemer mu je pomagal tudi B. »Revolucija je lahko tudi nekrvava.«

»Sklepam samo iz vzrokov na posledice,« je dejal A. »Ob tem položaju smatram revolucijo za edino možno rešitev socialnega vprašanja.«

»Saj Rusija kaže, kakšno zboljšanje prinese revolucija,« smo mu ugovarjali.

VERA V NEZMOTLJIVOST KOMUNISTOV?

Nato prvi z ogorčenjem: »Vi ne poznate Rusije in njenega dejanskega stanja, ki je idealno in občudovanja vredno.«

Na te gorostasne trditve niso mogli drugega, kot smejati se.

Tudi sodnik X. je začel ugovarjati, A. pa: »Vsa časopisna poročila in vaše izjave so neobjektivne.«

»Mi smo seveda navezani na časopise, vi pa že veste, kako je, ker ste bili že tam!«, ga je zavrnil gospod G. z ironijo.

PROTI ŠPANSKIM ŠKOFOM

Pogovor je prešel nato na Španijo. Tudi tu je pokazal prvi svoje rdeče mišljenje. Gospod G. je bil prisiljen izjaviti, da mi katoličani mislimo o Španiji tako, kot so pisali škofje: »Naše informacije slonijo na poročilih cerkvenih krogov. Kaj pa pravite vi k pismu španskih škofov?«

Prvi: »Bežite, bežite, kadar bodo španski škofje vero učili, jih bomo poslušali. Če pa oni fašizem zagovarjajo, pa jim ne bomo sledili. Kako je mogoče verjeti škofom, ki so se že tolikokrat zmotili!«, se je razburjal.

Debata je postala na obeh straneh vroča. Tedaj je eden duhovnikov zaklical prvemu:

»Če pa vi o teh rečeh tako mislite, potem pa tudi tako pišite v svoji 'Delavski pravici', da bomo vedeli, pri čem smo, da ne boste 'farbali' ljudi!«

»Saj bi,« je nato odgovoril A., »toda saj vidite, kakšen je režim, da nam ne pusti pisati, kakor bi hoteli!«

V tem so privozili na postajo in duhovniki so morali izstopiti.

KAZALO ZA 1936/37

Z današnjo številko smo razposlali lanskim naročnikom kazalo za 1. letnik »Mladih borcev«. Vse, ki želijo lanski letnik poceni vezati, s tem vabimo, da vezavo takoj naročijo, kakor smo že povedali na str. 40 (v desnem stolpcu zgoraj).

Ker velja znižana cena samo za skupno večje naročilo, pozneje naročil ne bomo več sprejemali.

TEHNIČNE OVIRE.

Tehnične ovire so povzročile, da knjiga »Katoliških načel« (NP XV.) ni mogla iziti pred novim letom, kakor smo napovedovali.

Glede vezave te knjige pripominjamo, da bomo ustregli želji mnogih in da bo knjiga izšla vezava v celo platno v okusni obliki.

Knjiga je precej obsežna (okoli 400 strani), zato bi broširana izdaja prehitro trpela. Kdor bi dal knjigo posamezno vezati, bi moral plačati samo za vezavo v celem platnu z napisom 20 dinarjev. Ker bomo naročili vezavo v velikem, se bo s tem prav znatno pocenila. Natančno cenno knjige sporočimo takoj, ko se ugotovi njen točni obseg; zdaj so namreč zadnje pole še v tisku.

cerkev, kjer se pripravimo Bogu za srečen izid kake naloge, ki je največji strah srednješolca.

Ko se opoldne usujemo iz šole, se razkropimo po mestu. Eni gredo k sorodnikom, drugi na kolodvor, tretji pa po mestu. Za študente, ki se vozijo v šolo, je opoldne res nerodno. Nekateri se odpeljejo iz Ljubljane šele ob dveh!

Popoldne je v vlaku bolj živahno. Pogovarjamo se, kako je bilo v šoli. Nekateri se tudi uče, drugi debatirajo o raznih stvareh. Ko se vsega tega naveličamo, pa zapojemo.

Počasi se vozovi izpraznijo. Nekateri tovariši pridejo domov šele ob štirih! Doma jih pa še vedno čaka kosilo. Res pozna južna! Prav bi bilo, da bi se ustanovila v Ljubljani dijaška kuhinja, kjer bi dobili potujoči dijaki ceneno kosilo ali morda tudi zastoj.

Tovariši v zavodih nas zavidiijo, ker smo vsak dan doma. Toda to ni prav nikaka dobrota! Pred kako nalogo dremljemo ob knjigah in petrolejki pozno noč. Včasih celo čez polnoč, da se starši kar jeze.

Želimo, da bi se tudi tovariši vagonarji, ki se vozijo v šole v Maribor, Kranj in Celje, kaj oglasili.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).

Z naših gimnazij

Mi ljubljanski vagonarji

Mrzla zima je zunaj.

Medtem ko naši tovariši po mestih še spe, oni v zavodih pa morda zaspano zehajo ob toplih pečeh, že gazimo sneg po četrt pol ure daleč ali morda še dalje. Skromen zajtrk, še nekaj pogledov na knjige, in že nas zapusti prijetna hišna toplota ter objame mrzla burja. Vsak hiti, da bi čimprej prišel do postaje. Toda kaj, ko sneg nagaja!

Počasi se nas nabere nekaj na postaji. Vlak privozi. Hitro vsto-

pimo v mrzle vozove in začnemo ogrevati klopi. Kadar je le malo potnikov v vozu, se gremo »promenado«, ki je še najboljše sredstvo, da se ogrejemo. Ko se bližamo Ljubljani, se vlak že malo segreje, tako da se ta ali oni navadi še nekaj besed ali kako pesem.

V Ljubljani se nas nabere že cela armada. Samo kdaj poglejte zjutraj po Miklošičevi cesti. Prijatelji skupaj in v korak kot pri vojaki. Naša vsakdanja pot je tudi pot v